

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΔΑΪΤΣΑΣ

Ἡ συνέχεια καὶ τὸ τέλος τῆς φοβερῆς τραγωδίας τῆς Λαμίας. Ὁ Παπακωνιτσόπουλος φωνεῖ τὸν αἰχμαλώτην του. Περιεργα ἐπεισόδια. Ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ αἰματέρου ληστάρχου. Ὁ Παπακωνιτσόπουλος καὶ ἡ δις Γ. Λάμπρου. Ἔρως ληστήρχου. Μία σκηνὴ στὰ βουνά. Ἡ κόρη τοῦ ληστήρχου. Γυῖός διηγήρεος καὶ δηστήρχου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Συνεχίζουμε τὴν ἐξιστόρησι τῆς τραγωδίας τῆς Δαΐτσας ποὺ ἀνετάραξε κατὰ τὸ Σεπτέμβριον τοῦ 1894 τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ ὥρα ἦταν 5 τὸ ἀπόγευμα καὶ ἡ μάχη μετὰ τὸν ληστὴν καὶ στρατιωτικὸν ἀποσπασματὸς ἐξακολουθοῦσε πεσματώδης... Ὁ Παπακωνιτσόπουλος καὶ οἱ σύντροφοί του ἐβόων μετ' ἐπιθυμίας ἐκφράσεις τοῦ στρατιώτη, καὶ αὐτὸ τοῦς ἔραξαν πρὸς τοὺς ληστές... Ὅσο ἔφευγε ἡ νύχτα, τόσο οἱ στρατιῶτες προχωροῦσαν πρὸς τοὺς ληστές, μὴ προκλύσεις καὶ σαφαῖα πνέα...

Ἐπὶ τέλος, οἱ διεθόνοντες τ' ἀποσπασματα, διέταξαν γενικὴν ἐφοδὸν ἐναντίον τῶν ληστῶν μετ' ἐφ' ὅπλου λόγῳ. Ὅταν ἀκούσεν τὸ πρόσταγμα αὐτὸ ὁ ληστήρχος, ἔβγαλε τεραστία μάχαιρα καὶ τὴν ἐβόησε τρεῖς φορές στὴν ἀποσπαστὴν τὴν Εἰσαγγελίαν Ροζάκη, φωνάζοντας :

— Ἐτα εἰσάσθε : Νά, λοιπόν, νά ! ! !

Ἁ δισταγμοὶ Ροζάκης ἔπεσε νεκρὸς...

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν, ἄλλος ληστής, ὁ Καραζώστας, ἐφοβοδόησε τὸν ἄλλο αἰχμάλωτον, τὸν ἀνακριτὴ Ἀγγελὴν, μὴ ρεθόδοε. Ἡ σαφαῖα βοή- θη τὸν ἀτιχὴν διασπαστὸν εἰς ἀσφάλην. Τὸ τραῦμα ἦταν πέρα-πέρα, ὡς τὴ λαγόνα, καὶ ὁ Ἀγγελὴς ἔπεσε μοιχαρίζοντας.

Ἄλλ' ἡ ἐπίθεσις τῶν στρατιωτῶν συνεχίζεταν λυσσοῦδης, μὴ θεη- λοδὴν ταχισταί. Ὁ ληστής, ὁ ἔνας μετὰ τὸν ἄλλον, ἔφευγαν νεκροί. Ἐλευτεῖαιὸς ἔβγαλε ὁ Παπακωνιτσόπουλος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δέχθηκε μὴ ἐξουσιῶν σαφαῖα εἰς τὸν στήθος καὶ ἔπεσε νεκρὸς ἀπὸ τὸ πρόσωπον μὴ τὸ ἀριστερὸν τοῦ κεφαλοῦ...

Ὅταν οἱ εἰδῶνοι, μὴ λίγα ἀκόμη πληθύνοντα, ἔβγασαν ἐπὶ τόπον, βόησαν τὸ Ροζάκη νεκρὸν, τὸν Ἀγγελὴν ἀναίσθητον, ἀλλ' ἀνατρεόντα ἀ- κούων. Νεκροὺς ἔβγαλε τοὺς τέσσαρες ληστές, ἐκτός τοῦ Καραζώσται, ποὺ πέθανε ὕστερα ἀπὸ μὴ ὥρα.

Ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ἔβγαλε μερικὸν τραυματιστὴν, ἔλαφρὸ ὄμως. Ἐπίσης καὶ ἕνας δεκανεὺς εἰς τὸ ἀριστερὸν χεῖρ.

Μετὰ τὴν μάχην, οἱ εἰδῶνοι ἐβόων ἀσὲ μὴ κάτα τὸ ἀμόφορον πτό-

μα τοῦ δυσηθίου εἰσαγγελοῦ καὶ τοῦ μετέφεραν εἰς Λαμία. Τὸν βαρεῖον τραυματισμένον ἀνακριτὴ Ἀγγε- λὴν τὸν μετέφεραν εἰς ἕνα γεωπι- νιστὸν ἀγορτικὸν σπῆτα, ὅπου ἕνας γιατρός ἐξήτασε πρόχειρον τὴν κα- τάστασίν του. Δὲν ἵσχυε ὄμως ναὶ μὴ εἰλεῖται καὶ ὁ ἀτιχὴς Ἀγγε- λὴς πέθανε κοντὰ τὸ πρῶτον, εἰς τὴν Λαμίαν ποὺ τὸν μετέφεραν.

Τοὺς τραυματίας στρατιῶτας τοὺς ἐβόων ἀσὲ φορεῖα καὶ τοὺς μετέφεραν εἰς νοσοκομεῖον τῆς Λαμίας.

Ὁ ληστής Καραζώστας ἦταν ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς ληστές ποὺ ἐπέζησε, ἀλλ' ἡ ἀναγκαστικὴ ποὺ στρατὸν ἦταν τόση, ὅστε δὲν τοῦ ἔδωκαν ναὶ μὴ βοήθεια καὶ πέθανε καὶ αὐτὸς εἰς μὴ ὥρα ἀπὸ ἀκα- τάσχετη αἰμορραγία. Ἡ ἐφημερίδις «Ἐστία» τῆς ἄλλης ἡμέρας εἶπε τὴν ἀκόλουθον συμπληρωματικὴν πληροφορίαν :

«...Τὰ πτώματα τῶν ληστῶν, γυμνά, αἰμόφορα, ἐλεινὰ τὴν θέαν, ἐφορτώθησαν ἐπὶ κάρρου καὶ μετεφέρθησαν εἰς τὴν Λαμίαν, περικυκλωμένα ὑπὸ εὐδῶνων τραγυδῶντων ἀσμάτων... Οἱ Λαμιοὶ ἐξήλθον τῆς πόλεως καὶ ὑπέδεχθησαν περὶ τὴν 8 1/2 ὥ- ραν τῆς νυκτὸς τοὺς νεκροὺς καὶ τραυματίας. Ὁ νεκρὸς τοῦ εἰσαγγελοῦ μετεφέρθη ἐν μίσῳ γενικῆς θλίψεως εἰς τὸ κατὰ- στήμα τῆς Εἰσαγγελίας, ὁ δὲ τραυματιστὴς ἀνακριτὴς εἰς τὸ «Σενοδοχεῖον τῆς Εὐρώπης», ὅ- που καὶ ἐξέβηνευσ.

Τὰ πτώματα τῶν ληστῶν με- τεφέρθησαν κατόπιν εἰς τὸν Στρατῶνα τῆς Μοιραρχίας, ὅ-

που τὸ πλῆθος προσήρχετο ἀθρόον πρὸς ἀναγνώρισιν. Ὅι ἐφιλοπονοῦσαν εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς συμμορίας τραπέντες εἰς φυγὴν, ἐποφυλακίσθησαν ἐν Λαμίαι. Ἡ Κυβέρνησις, ἀνταμιέουσα τὴν αὐτοθυσίαν τοῦ ἀτιχοῦ εἰ- σαγγελοῦ, ἐπαράσημοφρονεσεν αὐτὸν σήμερον διὰ τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος, ἐπίσης δὲ καὶ τὸν Ἀνακριτὴν Ἀγγελὴν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος. Σημειωτέον ὅτι ἡ Κυβέρ- νησις ἐσκόπευε νὰ παρατηθῆ, ἂν δὲν ἐξουθενοντο οἱ ληστές...

Περίεργη καὶ μοιραία εἶνε σχετικὸς καὶ ἡ ἐξῆς συμπτῶσις : Τὴν 8ην Σεπτεμβρίου, ἡμέραν Πέμπτην, ὁ Ὑπουργὸς τῆς Λαμο- σίνης ἔλαβε ταχυδρομικὸς ἕνα ἔγγραφο. Ἦταν ἐπισημαντικὴ ἀναφο- ρὰ τοῦ εἰσαγγελοῦ Λαμίας Ροζάκη, ὁ ὁποῖος ἐξέφρασε στὸν Ὑπουργὸν τὴν πεποίθησιν τοῦ ὅτι «ἐνὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὁ ληστήρχος Παπακω- νιτσόπουλος θὰ εἰνε εἰς χεῖρας τῆς Ἐξουσίας». Ὁ Ὑπουργὸς ἔβγαλε τὴν χεῖρα τοῦ ἐγκριστήριου. Ὑστερα διὸς ἀπὸ λίγο ἔβγαλε τηλεγρά- φημα ἀπὸ τὴν Λαμίαν, ποὺ τὸ ἀνεκρίθη τὴν φοβερὴν τραγωδίαν τῆς Δαΐ- τσας. Ἡ προφητεία τοῦ δυσηθίου εἰσαγγελοῦ ἐξελήλυθη, ἀλ- λά τὸ ἔστοιχισε τὴ ζωὴ...

Κατὰ τὴν πληροφορίαν ποὺ συνεκρίθησε κατόπιν τοῦ Ὑπουργεῖου, ὁ Παπακωνιτσόπουλος εἶχε σκοπὸ νὰ συλλάβῃ τοὺς διασπαστῶν καὶ, κρα- τώντας αὐτοὺς αἰχμαλώτους, νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν ἀμνηστία. Ὁ Ροζάκης εἶχε καυχῆθῃ στὴν πλατεία τῆς Λαμίας ὅτι «θα πίσθη- ζωντανὸν τὸν Παπακωνιτσόπουλον». Ὁ ληστήρχος, ποὺ τοῖμαθε ἀπὸ φί- λου τὸν χρονοῦ, ἀπάντησε :

— Κι' ἐγὼ θὰ τοῦ κόψω τ' αὐτὰ ! ! !

Ὁ ἐν Λαμίαι ἀνατικοκρῆτις τῆς «Ληροπόλεως» ἔγραψε, σχετικῶς μετ' ἡν ἐξήστοσαν τῶν ληστῶν, τὰ ἐξῆς :

«...Ὁ Παπακωνιτσόπουλος ἐμάχετο ταμπουρωμένος, ἔχων παρὰ τὸ πλεονὸν αὐτοῦ τὸν Καραζώσταν, πλησίον δὲ ἐτόκοντο οἱ λη- σταὶ Ἀρβανίτης καὶ Καλαῖας, ἔχοντες εἰς τὸ μέσον τοὺς αἰχμαλώ- τους. Τὰ δύο θύματα ἦσαν δεινὰ καὶ παρηκολούθηον τὴν μάχην μετ' ἀγωνίας... Ὅταν ἡ μάχη ἔλαβε τέλος, ὁ Ροζάκης ἐβόηθη χῶμα, ἀπέναντι τοῦ Παπακωνιτσόπου- λου, φέρον τρία τραύματα διὰ σιλήτων. Ὁ ἀνακριτὴς Ἀγγε- λὴς ἔφερε τραῦμα διὰ πυροβό- λου ὄπλου εἰς τὴν σπληνικὴν χῶ- ραν καὶ, ὡς εἰκαζέται, προήλθεν εἰς σφαιρὰς στρατιώτου».

Ὁ ἴδιος δημοσιογράφος παρῆ- γει περιεργὰς βιογραφικὰς πληρο- φορίας γὰρ τὸ ληστήρχου Παπακω- νιτσόπουλου :

«Ὁ βίος του — γράφει — δὲν στερεῖται ρομαντικότητος καὶ θὰ ἡμποροῦσε νὰ ἐμνεύσῃ κανένα Σίλλερ τῆς Ἑλλάδος. Οἱ ὑπα- ετωματικοὶ τοῦ ἐνταῦθα συντάγ- ματος τὸν γνωρίζουν καλῶς, μὴ μερικῶς μάλιστα ἐξ αὐτῶν ὁ Παπακωνιτσόπουλος διετρεῖ δι- ἠλογραφίαν, πρὶν καταστῆ ἀλ- σιμος. Ἦτο 37 ἐτῶν, νεωποθη- σ, ἰσχνός, μὴ ὀφθαλμοῦς βα- θεῖς καὶ διαπεραστικὸς καὶ θε- ωριῶν κάθε ἄλλο παρὰ ληστήρ- χου.

—Μιάς κλοτσιᾶς ἀνθρώπος ἦταν ! ἔλεγε γι' αὐτὸν κάποιος γνώριμὸς του.

Ὅταν ἦταν κάποτε φυλακι- σμένος εἰς τὴν Λαμίαν, ὁ Παπακω- νιτσόπουλος συνεπλάκη μετ' οὺς συγκαταδικῶν του καὶ διηγού- νται ὅτι ἀγρίεψε εἰς τέτοιο βαθμὸν, ποὺ ἀνάγκασε ὄλους νὰ περά- σουν κάτω ἀπὸ τὴν τεραστία κά- μα του, τὴν ὅποιαν κρατοῦσε ὑ- ψωμένην ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τοὺς «εἰς ἐνδειξὴν ὑποταγῆς καὶ κατασπύνης», ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοὶ ἀνάγκασαν τοὺς αἰχμα- λώτους τὸν νὰ περνοῖν κάτω ἀ- πὸ δύο διασταυρωμένα δόρατα !

Τέσσερες μήνες αργότερα, ο Παπακωνσταντίνουλος εδραπέτευσε από τας φυλακάς και, καταδικωμένος από τ' άποσπάσματα, κατέφυγε στο όρεινο χωριό 'Αμοιρί, τόν τόπον τής καταγωγής του, όπου με μερικούς άλλους φυγδικούς κατηγορία συμμορία».

'Ο ίδιος ανταποκριτής αναφέρει και τó ακόλουθο επεισόδιο : «Είς όλως είνε γνωστή ή κατά τó θέρος τού 1890 επισυμβάσα έν Λαρίσησ αιχμαλωσία τής θυγατρός τού πλουσίου και μεγαλοκτηματίου Γ. Λάμπρου, ή οποία ύπήρξε ή άρχή τού νέου σταδίου τού Παπακωνσταντίνουλου.

«Μίαν ήμέραν, κατά την όσσην τού ήλιου, ή κυρία Λάμπρου έπήγαγεν έφ' άμάξης μετά τής κόρης τής είς έν προσέτιον τής Λαρίσηςσ, χάριν περιπάτου. Έξάρτα, ό Παπακωνσταντίνουλος, όρμη με τρεις άλλους, καταλαμβάνει την άμαξαν, τραυματίζει τόν άμαξηλάτην και άρπάξει είς τας άγκυλάς τον τήν νεαράν και ώραιάν δεσποινίδα Λάμπρου, λιπόθυμον έν τού φόβου τής... 'Η κυρία Λάμπρου, άναγκασμένη τόν Παπακωνσταντίνουλον, (όστις είχεν ήδη προεί ή είς έρωτικάς έκδηλώσεις προς την κόρην τής), έπαιεν είς τά πόδια του κραυγάζουσα :

—Μωρέ Ουανάη, τó κορίτσι μου! Οά σπάση ή καρδιά του, μωρέ!... Δυπήσου μας, άφου την αγαπάς!... Σου δίνω τó λόγο μου. Ποιον άλλον θα κάνω γαμπρό από όένα, που είσαι παλληκάρη;!... —Πάρτο, λοιπόν! έφώναξε ό Παπακωνσταντίνουλος, και, άποδοξάσας την κόρην, έξηφανίσθη μετά τών συντρόφων του προς τά όρησ.

«Έκ τού περιστατικού τούτου εθορησθήη δόλοκληρος ή κοινωνία τής Λαμίας, τηλεγραφώματα έστάλησαν είς την Κυβέρνησην και ίσχυρον σώμα στρατού έξήλλε τότε προς καταδίωξιν τής συμμορίας, μετά τού Νομάρχου και τού Εισαγγελέως. 'Ο Γεώργιος Λάμπρος, βέβαιος ότι και ή ιδίην του ζωή και ή τής οικογενείας του δεν ήσαν άσφαλείς, ένόςθεν δέν συνιλαβάνετο ό Παπακωνσταντίνουλος, διέθεσε μεγάλα ποσά άπως δωροδοκησούν οι σύντροφοί του και τέν έξοντώσων. 'Ο λήσταρχος, πληροφορηθείς τας έγνεργείας αύτάς τού κ. Λάμπρου, τού παρηγγείλε ότι πολύ κακός τού άνταποδίδει την χάριν τής διασωσείας τής θυγατρός του και ότι θα έκδικηθή.

«Ένδυσχάς όμως — συνεχίζει ή ίδια έφημερίς — ό Παπακωνσταντίνουλος δέν έπόφρασε τότε να έκτελέση τας άπειλάς του, δότι συνιληφθη και κατεδικάσθη είς έξαετή είοκτιήν. Ένεκλείσθη και πάλιν είς τας φυλακάς Λαμίας, από τού 1891, επί τών ημερών τού Κοροδονίου, απέθρασε και, καταρτίσας συμμορίαν, έπήγε να συνεχίση τά όπλα του είς Θεσσαλίαν, όπου επί τούσσην έκφυρσθησεν ό άσπρη του. Τότε και ό διάσημος διά τά καινοσημάτα τού λήσταρχος Τσανάκας έγραψε είς τόν Παπακωνσταντίνουλον, καλών αυτόν είς τó 'Οθωμανικόν έδαφος.

—Τί κάθεστει και σκοτώσετε τούς δικούς μας αύτá κάτω; τού έλεγε. Δέν έχούσατε εδώ να σημάξουμε τούλάσαστον τó Τουρκικό;

—Και ό Παπακωνσταντίνουλος λέγειται ότι απήντησε: —Δέν έχομαι. Έχω να έκδικησάμαι!

«Έτσι, από έκδικήσιν σε έκδικήσιν, έβησας στό άνταρξατισμόν έξήλθημα τής Δαίτσας. Και να σιλολογείται κανείς ότι αύτός, γινός δικηγόρος και πολιτευόμενος, (ό όποιος μάλιστα διέτελεσσε και δήμαρχος 'Αμοιρίου), καθήνησεν να γίνη ένας από τούς πιο άμωδούρους ληστές τής εποχής του και να προεί μέχρι αιχμαλωσίας και φόνου δύο δικαστικών, που έθεωρούντο σοστοί άδάμαντες τής 'Ελληνικής Δικαιοσύνης!

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

'Αθη. Φετρούνον στους κήπους και στα γυναικεία καπέλλα. Στη δευτέρα περίπτωσι δέν χρειάζονται λόγια, γιατί τά έχει ποιήσει αρκετά ό ιδιώτης τού άνδρικού προσώπου.

Βασκοπούλα. Πλάσμα που βόσκει άνεζανθεν... όλως τούς ποιητάς τού κόσμου!...

Γέλιο. Προφάσι για την επίδειξι τών όφραίων δοντιών.

Γήρας. Ηλικία τής όποιαν όλιο είγονται και κανέναν δέν έπιθυμεί.

Δάχνιον. 'Ασφαλές μένος για να ξεφορτωθής ένα φίλο σου.

Έγως. 'Ασμα που άρρίζει με μονοθία, συνεχίζεται με διωδία και καταλήγει σε τρωθία.

Ζωή. Μιά δυναμική άπειλή τού θανάτου. Σε μερικούς άρέσει μόνον όταν είνε... και κόπτα!

Άλας. Πράγμα άπαράφαιτο για ό,τι μπλάνει και βγαίνει από τó στόμα.

Καλλονή. Συναλλάγμα όφρους με σύντομη προθεσμία.

Ηλικία. Ποταμός τών όποιον ή γυναίκες προσπαθούν να γυρίσουν πίσω προς την πηγή του.

Ήμισον. Προσμήματα από τó όλον, όταν είνε όφωτο.

Θέλητρον. 'Αλυσίδες από τις όποιες κανείς δέν μπορεί να λυτρωθί.

Όργιο. Κάθε όφωρία που έχει θήματα.

Λαιμός. 'Ο μόνος ίσθμός που δέν είνε δυνατόν... να κοπή!

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

'Η άποδοχής τών δημίον κατά τόν Μεσαίωνα

Στά άρχεία τού δήμου τής Γαλλικής πόλεως 'Αμιένης διατηρούνται άκόμη τά έγγραφα στα όποια αναφέρονται ή άποδοχής τού δημίον κατά τó 17ο αιώνα.

Σύμφωνα λοιπόν με τά έν λόγφ έγγραφα, ό δήμος έμισθοδοτείτο κάθε χρόνο με 60 σοκίδια, έν τών όποιων τά μόν 25 έπλήρωνε ό βασιλεύς, τά δέ υπόλοιπα ή πόλις και μάλιστα προκληρωτά κατά μήνα.

Έκτός αύτών, ό δήμος έδικαιοούντο να πάρη δωρεάν από την πόλ. ύφαιμένο ποσόν τούσας για την κατασκευή ρούζων και να διαμενί με ήμισίο σάκιμα.

Επίσης τά Χριστούγεννα κάθε χρόνον τού δινόταν ως έλεημοσύνη από τó λεηροκομείο τής πόλεως ένα κίλο σιταριού κ' άλλο ένα κίλο κατά την έορτή τού Πάσχα.

Αλλά, εκτός αύτών, ό δήμος, για να μαστιγώση έναν κατάδικω ζάτω άπ' τó φρούτιο τής πόλεως, έπαυεν 15 σοκίδια.

Για να δείρη και να μαστιγώση δημοσίω 20 σοκίδια.

Για να βάλη σκάνι στο λαμό του μαστιγωνόμενου, συμπεριλαμβανομένης και τής αξίας τού σκασιού, 5 σοκίδια.

Για να στιγματίση έναν κατάδικω 20 σοκίδια.

Για να χρεμάση ένα θανατοποινή 60 σοκίδια.

Για να ξεχρεώση και να χρεμάση έναν τó νεκρό 60 σοκίδια.

Για να άποκόρη τó χέρι ή τή γλώσσα ενός καταδικω 40 σοκίδια.

Για να χωρατώση έναν κατάδικω 1 σοκίδιο και 20 σοκίδια.

Για να τοποθετήση την κεφαλή τού καρατομηθέντος σε έμφανές σημείο τής πόλεως και να χρεμάση τó σωμα του στην πλατεια 1 σοκίδιο και 20 σοκίδια.

Για να συνιρήση τó σωμα τού καταδικω επί τού σταυρού ή τού τροχού 1 σοκίδιο και 40 σοκίδια.

Για να τεταχίση τόν κατάδικω σε τέσσερα και να μεταφέρη τά κομμάτια του στα τέσσερα σημεία τής πόλεως 1 σοκίδιο επίσης και 40 σοκίδια.

Για να ζευατίση μέσα σ' ένα καζάνι, γεμητό βραστό λάδι, έναν κατάδικω ζωντανό ή άπαχνοσιβέντα 1 σοκίδιο και 20 σοκίδια.

Για να κόρη έναν κατάδικω, ζωντανό ή άπαχνοσιβέντο, 1 σοκίδιο και 20 σοκίδια.

Από τά ζητήματα τών ως άνω έπιχορηγήσεων ό δήμος ύπερχροούντο να προμηθεύεται με έξοδα δικά του τά σκονιά, τά ξίφη, τά μαχαίρια και τά λοιπά εργαλεία. 'Οσο για τις σάλλες και τούς στύλους τής κρεμάλας, τά ξύλα, τά λουριά και τά τοιαύτα, δέν τ' άγοράσεν αύτός, αλλά ή πόλις όπου είνοντο ή έτελέσει.

Επίσης άλλο έργο τού δήμου ήταν να γδέρη τά φρούια ύφωγα, για καθένα τών όποιων ήμειβετο με 5 σοκίδια, εκτός άν ήθελε να προεί τόν γούραμο ό ίδιος ό ιδιοκτήτης.

'Ο δήμος, τέλος, κατά τις ήμερες τών θανατικών εκτελέσεων προέβαινε αυθαίρετος στην άρσση λαγωνικών, χρεμωθίων, αυτών κίλ. που τά έφεραν ή γυνάικες για ποινήσιν στην άγορά, χωρίς να καταδικάσεται γ' αύτά. Μιά φορά όμως κάποια λαγωνοίσις κατάγγελλε τó δήμο γιατί τις άρπάξε τά λαγωνικά, και ή άρχή τής πόλεως τόν καταδίκασαν σε μία μικρή φυλάκιση. Κατόπιν αυτών, από τó Φεβρουάριο τού 1620 άρραφέθηκε τó «έτσιθελικό» αύτό προνόμιο από τούς δήμους.

Είχαν όμως τούσες άλλες άποδοχές, καθώς βλέπομε, οι δήμοι, ώστε πρέπει να καλύτερούνται, και ιδίως όταν είχαν... μεγάλο τζίφο!...

Τά όνειρα πεύ σάψων

Πρό άρχετών έτών συνέθη στην 'Αμερική κάποιον περιστατικό, που δείχνει ότι πολλές φορές τά όνειρα μας έδολοούν για γεγονότα που πρόκειται να συμβούν και από τά όποια μπορούμε, άν θέλομε, να προφυλαχθώμε.

Μιά νύχτα, δηλαδή, κάποιος κόρη είδε στόν ύπνο της ότι μιιά γοργή συγγενής της σκοτώθηκε από έναν άρσίτη. Τόσο πολύ τασάχτησε απ' αυτό τó όνειρο ή κοπέλλα, ώστε μόλις ξεμειρωσε διευθύνθηκε προς τó σπίτι τής γοργής, την όποια όμως βρήκε ζωντανή και ήσυχη. Έπειδή όμως ή κόρη έξεκαλοήσθησε ν' άνηροχή για τή ζωή συγγενούς τής, την άλλη βραδιά έβαλε έναν δικό τής άνδροστο να παραφυλάξη απέξω απ' τó δωμάτιο τής γοργής. Και πραγματικά έκείνε, κατά τις τρεις μετά τά μεσάνυχτα, άκουσε στις σάλλες ρούτο και κατεβαίνοντας βρήκε έναν ύπρηθη, ό όποιος άνεβαινε βαστώντας στό χέριον τού κάρβονα. 'Ο φάλακας τής γοργής τόν ρώτησε τότε τί δουλειά είχε εκεί μέσα, ό δέ ύπρηθής τού άπάντησε ότι ήγαννε ν' άνάγη ή φωτιά τής κωρίας του. 'Από την ταρχή του όμως και τις συγγενομιμένες άπάντησεις προόδησε και γενομένης έρευνής κάτω απ' τά κάρβονα βρήθηκε ένα μαχαίρι.

Κατόπιν αυτών ό ύπρηθής συνέληθη και έμολόγησε ότι τωόντι εξοσέυε να δολοφονήση τή γοργή, ή όποια έσώθηκε χάρις στό όνειρο τής κόρης.

'Η έφημερίς ή όποια δηγγείται τó άνωτίφω περιστατικό, προσθέτει ότι ή γοργή αυτή ήταν άδελφή τού πατέρα τού περιφωμόν μυσθοστοργόφω Βάλτερ Σκότ.

